

[Aksel Larsen.]

effektivt har begrænset sit Handelssamkvem med Tyskland til et Minimum af, hvad det var før — det viser de internationale Samhandelsstatistikker —, og denne Indskrænkning skrider stadig væk videre frem, saa jeg tror nok, at de Herrer, der sagde Rusland, hellere selv skulde se at faa lidt ren Halm i Træskoene. (Afbrydelse). Der bliver spurgt om den nye Handelstraktat. Ja, det har man Ret til at spørge om, men med Adresse til Socialdemokratiet: Hvor mange Maaneders Fængsel gaar der paa en Ladning Kød?

Efter at have slaaet Internationalismen ihjel som Programpunkt for Socialdemokratiet gik Statsministeren paa De samvirkendes Kongres over til at tale Erhvervs politik og fortælle, at nu maatte Frihandels-tankerne og Principperne være døde og magtesløse, og han glædede sig over, at det var lykkedes paa Partikongressen i 1927 at faa vedtaget en saadan Kautsjuk-resolution, saa man nu kunde tillade sig at føre en Politik, der direkte er i Modstrid med det Partiprogram, som endnu gælder.

Derpaa gav Statsministeren en Skildring af Erhvervs-krisen herhjemme, og naar man gennemlæser den Skildring, som findes optrykt i Kronikken i „Social-Demokraten“, maa man jo ærligt sige, at hverken det ærede Medlem Hr. Krag eller det ærede Medlem Hr. Holstein, ja, end ikke Landinspektør Kristiansen er i Stand til at give en saa malende og rystende Skildring af Landbrugets Nød som den, Statsministeren gav paa De samvirkende Fagforbunds Kongres. Statsministeren gik frem efter samme formelle Princip, som da han opbyggede Talens Afsnit om Internationalisme, idet han først udsøgte sig den Slutning, han vilde komme til, og derpaa valgte de Kendsgerninger ud fra Handelsstatistikken, som passede i hans Kram som Bevis for, at Slutningen var rigtig, og paa den Maade kan man selvfølgelig ogsaa bruge Statistikken, og det hele blev jo gjort for over for Fagforeningernes Folk at bevise, at Regeringens Afspærrings-, Traktat- og Fordyrelsespolitik var rigtig, og at man ikke alene havde maattet gennemføre saa uhyrlige Ting som December-Forliget 1933, men ogsaa havde maattet føre Margarineordningen endnu videre, gøre den endnu krassere og skrapere over for Forbrugerne, alt sammen af Hensyn til det Landbrug, Statsministeren foregav at ville hjælpe.

Jeg skal gaa let hen over det Afsnit af Talen, hvor Statsministeren roste Regeringen for dens sociale Indsats og dertil

betjente sig af de overdrevne og forfalskede Tal for, hvad de arbejdsløse har faaet, og hvor meget Arbejde der er sat i Gang; og jeg kan ogsaa gøre det, fordi han i hvert Tilfælde der selv kom med en Erkendelse af, at Agitationen har været usandfærdig. Medens han tidligere har rejst Landet rundt og fra lige saa mange Talerstole, han har kunnet komme op paa, har forkyndt, at Regeringen havde skaffet 120 000 Mand i Arbejde, sagde han paa De samvirkende Fagforbunds Kongres, at man havde skaffet 42 000 Mand i Arbejde, og det er jo dog en Forskel.

Men Konklusionen af Talen var altsaa den, at denne Politik maatte fortsættes, men for at den kan fortsættes, er det nødvendigt, at Regeringens sociale Politik ogsaa fortsættes mere konsekvent end hidtil og med langt mere direkte og aktiv Understøttelse af Fagforeningerne, end disse hidtil har ydet. Herved tænker han paa saadant noget som Overenskomstforlængelserne i 1933, Mæglingsloven af 1934 og Voldgiften mod Slagteri-arbejderne, og Statsministeren udgav til sidst den Parole, at naar alt andet socialiseres, saa er det paa Tide, at ogsaa Fagforeningerne socialiseres. Med Socialisering af alt andet forstaa Statsministeren den Omstændighed, at den kapitalistiske Stat langt mere direkte og intimt end hidtil indgaar i Samarbejde med de kapitalistiske Kommandører for Erhvervs livet, og med Socialiseringen af Fagbevægelsen mener han derfor Strangulering af Fagbevægelsen som faglig Kampbevægelse overhovedet, saaledes at den fra at være en faglig Kampbevægelse med Kamp for Arbejdernes økonomiske Interesser som Opgave og med Strejken som Vaaben bliver til et særligt Statsdepartement under Justits- eller Socialministeriet, dels med den Opgave at fungere som Politi over for de Arbejdere, der maatte være utilfredse paa Arbejdspladserne, dels at fungere som kontrollerende og udbetalende Instans for de arbejdsløse og dels for at indkassere Medlemmernes Kontingent og afholde Foreningens aarlige Juletræ for Børn.

Det kunde passe Socialdemokratiet, om det saadan kunde faa Fagbevægelsen gjort til et Vrængbillede af sig selv! Det var dog engang saadan, at hvis der paa en Arbejdsplads var Strid mellem Arbejdere og Fabrikant, saa sagde Arbejderne til Arbejdsgiveren: Hvis du ikke makker ret, henter vi vor Fagforeningsformand, saa skal han nok ordne dig! Det, som Socialdemokratiet nu anser for Idealet, det, som de stræber efter at naa, er den Tilstand, hvor Arbejdsgiveren, naar han ikke kan enes med sine